

REGINA
TRĂDĂTOARE

DANIELLE L. JENSEN

REGINA TRĂDĂTOARE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

Titlul original: *The Traitor Queen*

Autor: Danielle L. Jensen

THE TRAITOR QUEEN

Copyright © 2020 by Danielle L. Jensen

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JENSEN, DANIELLE L.

Regina trădătoare / Danielle L. Jensen ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-29-4

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTOR: Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru prietena și confidenta mea cea mai dragă,
Elise Kova*

1. AREN

DE TREISPREZECE ZILE era legat la ochi.

Și încătușat și, uneori, îi fusese pus un căluș în gură, dar, în ciuda durerii arzătoare și persistente cu care pielea i se jupuia de pe încheieturi din cauza frânghiilor și a gustului scârbos al cârpei îndesate între dinți, umbra nesfârșită a pânzei care-i acoperea ochii reușea de fapt să-l aducă în pragul nebuniei pe Aren, fostul rege al Ithicanei.

Deși durerea îi era prietenă veche și disconfortul mai că devenise un mod de trai, faptul că era lăsat la cheremul imaginilor născocite de propria minte era cea mai cumplită formă de tortură dintre toate. Pentru că, în ciuda împotrivirii sale înverșunate, mintea lui nu se îndupleca să-i arate decât chipul ei.

Al Larei.

Al soției lui.

Al reginei trădătoare a Ithicanei.

Aren avea probleme mai urgente de rezolvat, prima dintre ele fiind: *Cum naiba* avea să scape de maridrinieni? Dar dificultățile practice ale acestei provocări dispăreau când începea să analizeze toate momentele petrecute alături de ea, încercând să deosebească adevărul de minciună, realitatea de înșelătorie, deși nu înțelegea de ce anume o face. Ce *importantă* avea să-și lămurească dacă fusese ceva real, din moment ce pierduse podul, supușii lui muriseră și mureau

în continuare, regatul îi era la un pas de înfrângere și toate acestea se întâmplaseră pentru că se încrezuse în dușmanul lui... pentru că îl *iubise*?

Te iubesc. Vocea și chipul ei îi ocupau toate gândurile, părul încâlcit, de culoarea mierii, ochii azurii, din care lacrimi strălucitoare îi curgeau pe obrajii murdari de noroi.

Adevăr sau minciună?

Aren nu știa care răspuns ar fi fost un balsam pentru rană și care i-ar fi redeschis-o. Înțelept ar fi fost să dea pace problemei, dar, evident, el nu avea nicio înclinație spre înțelepciune, așa că a continuat să se învârtă în cerc, chinuit de chipul, de vocea și de atingerea ei, zbătându-se împotriva maridrinienilor care-l târau din regatul lui înfrânt. I s-a îndeplinit dorința abia când a lăsat în urmă apele mării și a ajuns sub dogoarea cerului maridrinian: i-a fost scoasă legătura de la ochi.

Dorințele erau vise prostești.

2. LARA

LARA NU ȘTIUSE că Eranahlul are temniță.

Dar numai așa se putea numi celula întunecată și construită în cavernele de sub orașul insular. Aerul era stătut, mucegaiul acoperea pereții slinoși, iar gratiile de oțel nu aveau nicio urmă de rugină, pentru că Lara se afla în Ithicana, unde până și lucrurile rareori folosite erau bine întreținute.

Zăcea pe spate în patul îngust, învelită cu pătura subțire primită, care nu o apăra mai deloc de frigul umed din celulă, cu stomacul strâns de foame, pentru că primea aceleași rații ca toți ceilalți de pe insulă.

Sperase ca întâlnirea să se desfășoare altfel.

În loc s-o convingă pe Ahnna de meritul planului său de a-l salva pe Aren din ghearele tatălui ei, abilitățile războinice pe care le demonstrase în sala de consiliu îi garantaseră doar că va fi înlănțuită, târâtă pe străzile orașului și aruncată în această celulă. Cei care îi aduceau mâncare și apă proaspătă refuzau să-i vorbească și-i ignorau cererile de a o vedea pe Ahnna.

Și fiecare zi pierdută era încă una în care Aren rămânea prizonier în Maridrina, supus unui tratament greu de închipuit.

Asta dacă mai era în viață.

La gândul ăsta, i-a venit să se strângă ghem. Să urle de frustrare. Să evadeze de aici și să încerce să-l elibereze pe Aren de una singură.

Dar știa că ar fi o prostie.

Avea *nevoie* de ithicani.

Dacă ar fi reușit să-i facă să înțeleagă că și ei au nevoie de ea!

3. AREN

DE ÎNDATĂ CE pânza i-a fost înlăturată de la ochi, cineva a spus:

— Bună dimineă, Majestate!

Aren a clipit repede și lacrimile i-au șiroit pe obraji când soarele i-a ars ochii, orbindu-l în aceeași măsură ca pânza năclăită de transpirație. Treptat, albul sclipitor s-a risipit, dezvăluind o grădină de trandafiri frumos îngrijită. O masă. Și un bărbat cu părul argintiu, pielea bronzată de soare și ochii de culoarea Mărilor Furtunoase.

Regele Maridrinei.

Tatăl Larei.

Dușmanul lui.

Aren s-a întins deodată peste masă, fără să-i pese că e neînarmat și că are mâinile legate, convins doar că trebuie să-l rănească pe bărbatul care nimicise toate lucrurile de preț din viața lui.

Ajungând cu degetele la doar câțiva centimetri de ținta sa, Aren a fost smucit înapoi în scaun și a descoperit că e imobilizat cu un lanț care-i înconjură talia, ca un câine priponit.

— Măi, măi, hai să ne purtăm civilizat.

— Du-te. Dracului.

Regele maridrinian a strâmbat disprețuitor din buze, de parcă Aren ar fi lătrat în loc să vorbească.

— Ești întocmai cum îți era regatul, Majestate. Sălbatic.

Era.

Grimasa i s-a prefăcut în zâmbet.

— Da, Majestate. *Era.* Pentru că Ithicana nu mai există și titlul tău e o concesiune acordată din politețe, de care va trebui însă să te lipsești, a spus el, rezemându-se de spătarul băncii pe care stătea. Cum să-ți spunem? Domnul Kertell? Sau, din moment ce suntem oarecum înrudiți, poate că s-ar cădea să ne vorbim puțin mai familiar, *Aren.*

— Puțin îmi pasă cum îmi spui, *Silas.* Cât despre cealaltă problemă, află că Ithicana nu e podul. Nici *eu* nu sunt Ithicana. Ithicana...

— E poporul tău, a încheiat Silas, cu o scânteie de amuzament în privire. Frumoase cuvinte, băietel! Și poate că au un oarecare adevăr. Ithicana va rezista... atât timp cât va rezista Eranahlul.

Lui Aren i s-a încheștat stomacul, deloc obișnuit și nici încântat să audă numele orașului său rostit de un dușman.

— Un asemenea secret! a observat regele Silas Veliant, clătinând din cap. Dar nu mai e așa.

— Dacă te gândești să te folosești de mine ca să negociezi capitularea Eranahlului, află că-ți pierzi vremea.

— Nu-mi pierd vremea. Și nici nu negociezi, a spus Silas, frecându-și bărbia. Aproape toți supușii tăi sunt adunați pe o singură insulă, fără acces la provizii din exterior și fără speranță de salvare. Cât vor rezista? Cât timp va trece înainte ca Eranahlul să nu mai fie o fortăreață, ci un cavou? Nu, Aren, n-am nevoie de *tine* ca să duc până la capăt distrugerea Ithicanei.

Nu avea să se ajungă într-o asemenea situație. Conducătorul orașului, oricine ar fi fost acesta, va începe să scoată civilii din Ithicana pe furiș, la adăpostul furtunilor. Spre nord și spre sud. Se vor împrăștia.

Dar vor supraviețui.

Și, atâta vreme cât rămân în viață...

— Dacă sunt atât de inutil, atunci de ce m-ai adus aici?

În tăcere, Silas și-a unit vârfurile degetelor. Inima lui Aren și-a întezit bătăile, bubuindu-i din ce în ce mai violent în piept.

— Unde e Lara?

O întrebare neașteptată, pentru că Aren se așteptase să fie aici. Din nou în Maridrina. Din nou alături de tatăl ei. Dacă nu era aici... Dacă tatăl ei nu știa unde e...

Te iubesc.

Aren a clătinat deodată din cap și un strop de sudoare i-a alunecat pe obraz. Lara îl înjunghiasse pe la spate, îl minșise de la început. *Nimic* din ceea ce spusese nu mai avea importanță.

— Habar n-am.

— E în viață?

Neliniștit, Aren a simțit furnicături pe piele, iar vocea ei i-a răsunat în gând: *Credeam că am distrus toate copiile. Asta e... asta e o greșeală.* Lacrimile îi scânteiaseră în ochi ca niște nestemate.

— Nu știi mai multe decât tine.

— Ai lăsat-o să plece? Sau a fugit?

Te rog, nu face asta! Pot să lupt! Pot să te ajut! Pot...

— Ar fi fost nechibzuit să îngădui libertatea unei trădătoare.

Dar tocmai asta făcuse. De ce? De ce nu o omorâse când avusese ocazia?

Celălalt bărbat și-a înclinat capul într-o parte. Apoi și-a băgat mâna în buzunarul hainei de un alb-sclipitor și a scos o bucată de hârtie, jerpelită și pătată, ale cărei margini aurite se șterseseră demult.

— Am găsit asta când te-am percheziționat. Un document foarte interesant!

Silas l-a întins pe masă. Scrisul lui Aren abia se mai vedea printre petele de apă și sânge.

— Pe o parte, mă trădează pe mine. Pe cealaltă, a spus Silas, întorcând foaia, te trădează pe tine. O enigmă. Trebuie să recunosc că nu am știut cum s-o interpretăm, mai ales după ce ne-ai vizitat frumosul oraș. Spune-mi, cui crezi că-i e loială Lara?

Aren a simțit că i se lipește cămașa de spate, iar un miros persistent de transpirație i-a umplut nările.

— Având în vedere circumstanțele de față, aș spune că răspunsul e evident.

— Poate, la prima vedere, a spus regele maridrinian, plimbând degetele pe coala de hârtie osânditoare. Dacă-mi poți potoli curiozitatea: cine a ucis-o pe Marylyn?

— Eu.

Minciuna i-a scăpat înainte ca Aren să se poată întreba ce folos ar avea o asemenea înșelăciune.

— Nu, a spus Silas îngândurat. Nu, nu cred că ai omorât-o tu.

— Crezi ce vrei. Mi-e totuna.

Împăturind foaia, tatăl Larei s-a aplecat în față și i-a strecurat-o lui Aren în gulerul cămășii.

— Să-ți spun o poveste. Despre o fată crescută în deșert, alături de surorile ei dragi. Despre o fată care, după ce a aflat că propriul tată vrea să le omoare pe ea și pe zece dintre surorile sale, a hotărât nu să-și salveze viața, ci să și-o *riște* pentru a le salva pe ale lor. Nu să fugă spre refugiul oferit de un viitor sigur, ci să se condamne unui destin necruțător. Doar pentru a salva acele vieți neprețuite.

— Știi povestea.

În parte. O aflase de la Lara. Și de la sora pe care aceasta o omorâse.

— De știut, poate că o știi. Dar o înțelegi? Pentru că din orice poveste bună se pot trage învățături.

— Te rog, luminează-mă! a spus Aren, ridicându-și mâinile legate. Vei găsi în mine un public captivat și captiv.

Silas a râs scurt, apoi a întrebat:

— Dacă fata asta era atât de hotărâtă să-și protejeze surorile, atunci de ce a ucis-o cu propriile mâini pe una dintre ele?

— Marylyn le-a amenințat pe celelalte.

— Celelalte nu erau de față, prin urmare Lara ar fi avut timp. Dar, în loc să se folosească de el, i-a rupt gâtul surorii ei. O reacție care-mi dă de bănuț, Aren, că ceva de mare preț pentru ea se afla într-un pericol mult mai iminent.

Imagini au fulgerat pe dinaintea ochilor lui Aren. Expresia Larei din clipa în care îl văzuse în genunchi, cu pumnalul surorii ei la gât. Cum privise în jur, căutând o cale nu de scăpare, ci de rezolvare a unei dileme imposibile. Avusese doar două opțiuni: viața lui sau viața lui Marylyn.

Silas Veliant s-a aplecat deasupra mesei, aparent netulburat de faptul că Aren ar fi putut să pună mâinile pe el.

— I-am promis ceva fiicei mele, *Majestate*, a spus el în bătaie de joc. I-am promis că, dacă mă va trăda vreodată, aş ordona să fie ucisă în cel mai îngrozitor mod cu putință. Și întotdeauna mă țin de cuvânt.

Albastru-ticălos de Maridrina. Culoarea ochilor acestui bărbat. Și a ochilor Larei. Dar, pe când ai ei erau profunzi și plini de viață, uitându-se acum la tatăl ei, Aren parcă ar fi privit în ochii unui șarpe. Erau reci. Insensibili. Cruzi.

— Nu te-a trădat. Ai obținut ce voiai.

Un zâmbet lent a scos la iveală niște dinți îngălbeniți de prea mult tutun.

— Chiar și acum, după ce a provocat atât de multe pierderi Ithicanei, minți de dragul ei. O iubești.

Asta era o minciună. Din cauza Larei, Ithicana pierduse podul. Locuitorii regatului își pierduseră viețile. Aren o *ura*.

— Nu-mi pasă deloc de ea.

Silas a râs scurt, apoi a șoptit:

— Vom vedea. Pentru că știe că ești aici, fără doar și poate. La fel de sigur e că va veni să te salveze. Și atunci o voi ucide.

— Chiar eu îți voi înmâna sabia.

Râsul lui Silas a devenit sălbatic și strident.

— Să vedem dacă vei gândi la fel când îți vei vedea soția îngenuncheată și implorând să-ți fie cruțată viața. Sau când va urla cerându-mi să i-o cruț pe a ei.

Fără niciun alt cuvânt, regele Maridrinei s-a ridicat și l-a lăsat pe Aren singur, legat în grădină. Și, deși el tânjise zile în șir să-și recapete *vederea* ca să-i alunge chipul, acum a închis ochii tocmai ca să-l revadă. *Fugi, Lara! Și nu te uita niciodată înapoi.*

4. LARA

CU VISELE INVADATE de tropotul pașilor, Lara s-a ridicat deodată în capul oaselor, clipind buimacă în întuneric.

Câte zile zăcuse aici? În absența soarelui, nu putea să țină socoteala decât după singura masă care-i era adusă zilnic. *Șase? Șapte?* A scuturat din cap, încercând să-și limpezească mintea, apoi s-a concentrat asupra luminii care însoțea pașii.

Prințesa Ithicanei, comandantul Insulei Southwatch și sora geamănă a lui Aren, a apărut la intrarea în celulă. Ahnna a privit-o din cap până-n picioare.

— Arăți ca naiba.

— Nu mă așteptam să primesc musafiri.

Și nu doar Lara era sleită. Ahnna purta tunică, pantaloni și ghete, ținuta preferată de majoritatea ithicanilor, și avea părul legat într-o coadă la spate. Dar sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate și buzele îi erau strânse într-o linie subțire, care-i trăda epuizarea. Cicatricea subțire și roșie cu care se alesese în urma luptei cu invadatorii maridrinieni încă i se întindea vizibil între frunte și pomete și, sub ochii Larei, comandantul și-a atins-o ca pentru a-și aminti de existența ei.

Deși îi era groază să afle răspunsul, Lara a întrebat:

— Ai vreo veste despre Aren?

Ahnna a clătinat din cap.

— De aproape o săptămână suntem înconjurați de o furtună aprigă, așa că am pierdut contactul cu exteriorul.

— Atunci de ce ai venit?

Apucând gratiile celulei cu ambele mâini, Ahnna s-a sprijinit de ele.

— Întregul oraș îmi cere să te execut. Știi ce facem cu trădătorii în Ithicana?

Nu a așteptat răspunsul Larei.

— Îi ținem scufundați în mare, ca apa să le ajungă cam până la umeri, și împrăștiem nadă. Dacă au noroc, vine un pește mare și problema se rezolvă repede, dar de obicei nu se întâmplă așa.

Lara s-a uitat fix la prințesă.

— Ai de gând să le faci pe plac ithicanilor?

Ahnna a tăcut preț de câteva clipe, apoi a răspuns:

— Îți dau ocazia să mă îndupleci. Cred că cel mai bine ar fi să începi cu adevărul.

Adevărul.

I-l dezvăluise doar lui Aren, însă până și lui îi ascunsese multe lucruri. Acum nu trebuia să mai ascundă nimic.

Ahnna a ascultat în tăcere cât Lara i-a povestit cum fusese dusă cu surorile ei la complexul din Deșertul Roșu. Despre corvoada antrenamentelor îndurate sub îndrumarea lui Serin, zis Magpie. Despre cum fuseseră spălate pe creier să creadă că Ithicana e cauza tuturor relelor, fără a bănui nicio clipă că adevăratul răufăcător e tocmai tatăl lor. Despre ospățul cu ocazia căruia se sacrificase pentru a salva viețile surorilor ei și despre toate întâmplările care urmaseră, fără să omită niciun detaliu.

Când a terminat de povestit, Ahnna stătea pe jos, cu coatele pe genunchi.

— Aren i-a spus lui Jor că ai fugit. Dar, în clipa în care am auzit asta, am înțeles că te-a lăsat să scapi. Ce netot sentimental!

— M-a amenințat că mă omoară dacă mă întorc.

— Și totuși, iată-te aici!

Ahnna și-a atins rana de pe față, cu privirea rătăcită. Apoi s-a uitat la Lara.

— Ai spus că ai un plan? O strategie de a-l elibera pe Aren?

Un fior triumfător a străpuns inima Larei, dar chipul ei nu a trădat nimic.

— De a-l elibera pe Aren, da. Dar și de a elibera Ithicana de sub tirania tatălui meu.

Ahnna a mijit ochii.

— Cum anume? Maridrinienii au pus stăpânire pe toate garnizoanele noastre, inclusiv pe cele din Northwatch și Southwatch. Sunt protejate de toate mijloacele de apărare create chiar de noi și nu avem destui soldați ca să trecem de ele. Crede-mă, am încercat. Așa a fost capturat Aren.

— Motiv pentru care aveți nevoie de aliați.

Ahnna a pufnit, ferindu-și privirea.

— Parcă ai fi Aren. Și tocmai din cauza strategiilor de felul ăsta am ajuns în situația de față.

— Dă-mi voie să-ți explic.

Ridicându-se în picioare, Lara s-a plimbat înainte și-napoi prin celulă.

— După ce am fugit din Ithicana, m-am dus în Harendell. Oamenii de acolo nu sunt încântați de faptul că Maridrina stăpânește podul, pentru că, în baza alianței dintre tatăl meu și regina amaridiană, Amaridul beneficiază de termeni preferențiali la Northwatch și pe pod. Harendellienii pierd bani cu duiumul și *știi bine* cât de puțin le convine situația.

Ahnna a încuviințat din cap.

— Nu-i vor pe maridrinieni la conducerea podului și nici nu-l vor pentru ei. Dacă am vorbi cu regele lor, cred că am putea să-l convingem să vină în ajutorul Ithicanei.

— N-o să fie de acord să-și riște flota doar pentru că-l rugăm frumos, Lara. Într-adevăr, Harendellul pierde bani din comerț, dar ar pierde și mai mult dacă ar porni la război.

— Regele va porni la război dacă-i vei cere să-și respecte promisiunea.

Apucând gratiile celulei, Lara s-a uitat în ochii Ahnnei.

— Poate că Tratatul de Cincisprezece Ani încheiat cu Maridrina a fost încălcat, dar cel încheiat cu Harendellul a rămas în vigoare. Sau, în orice caz, va intra în vigoare dacă...

— Dacă mă voi căsători cu prințul lor moștenitor.

Încordându-și degetele în jurul gratiilor, Lara a dat din cap.

— Da.

Cu o mișcare subită, Ahnna i-a întors spatele și a traversat coridorul, rezemându-și fruntea de gratiile celulei de vizavi. În cele din urmă, a spus:

— Știi, n-am părăsit niciodată Ithicana. Nici măcar o singură dată.

Majoritatea ithicanilor se aflau în situația asta și doar puținele persoane antrenate ca spioni traversaseră granițele regatului, dar, având în vedere statutul Ahnnei, informația era surprinzătoare.

— Din clipa în care a primit încuviințarea mamei, Aren și-a luat zborul ca o săgeată. În nord, în sud, a umblat peste tot. Și au fost ani în care mi s-a părut că petrece mai mult timp sub identități false în regate străine decât în Ithicana, alături de sora lui, a spus ea, tăcând apoi pentru o clipă. Nu l-am înțeles niciodată. Nu am înțeles de ce caută să fie oriunde altundeva, numai *aici* nu.

— Pentru că, a răspuns Lara încet, știa că va veni o vreme când nu i se va mai permite să plece. Așa cum tu ai știut că va veni o vreme când nu ți se va permite să te întorci.